

som en tyv om natten engang i første halvdel af 2007?

(Kort bemærkning).

Helle Sjelle (KF):

Der er selvfølgelig ikke noget, der skal komme overnight. Det er selvfølgelig noget, der skal drøftet indgående. Ingen tvivl om det. Det er her, som det er med så mange andre sager, vi drøfter her i Folketinget. Det, der bare er vigtigt for os, er, at vi først og fremmest får indhentet nogle erfaringer.

Vi har selvfølgelig også det udgangspunkt, at vi selvfølgelig skal leve op til vores klimaforpligtelse. Ingen tvivl om det. Men vi ved også godt, at det grundlag, som den klimaforpligtelse blev fastlagt på, er noget, der skal diskuteres igen på et senere tidspunkt, og så vil det da være lidt tåbeligt at stå her og regne med, at det bare er de 21 pct., der kører videre.

Formanden:

Tak til fru Helle Sjelle. Så er det fru Anne Grete Holmsgaard som ordfører.

Anne Grete Holmsgaard (SF):

Det forgangne år bød på en rigtig god aftale indgået mellem regeringen og oppositionen, en aftale, der brød 2 års ørkenvandring. Anderledes kan de 2 år ikke betragtes. Det var en ørkenvandring, og det fremstår som et meget sort kapitel i dansk energipolitik. Ikke mere om den aftale nu, for vi har efterfølgende udmøntningen af aftalen til første behandling, så der vil jeg komme ind på de enkelte elementer.

Men året bød desværre også på to ting, der ikke var gode. For det første Nordsøaftalen, som mildt sagt er en elendig aftale. For det andet en kvotelov og en allokeringsplan, som ingen kendte noget til, før den blev fremsendt til Europa-Kommissionen, som jeg må sige desværre medvirker til at undergrave det kvotesystem, som er vedtaget i EU.

Kl. 11.10

Da kvotedirektivet i sin tid blev vedtaget som det vigtigste instrument til at opfylde Kyotoforpligtelserne, var ideen, at kvoterne og kvoteprisen skulle understøtte ændringer i brændselsvalget. Altså væk fra de mest miljøbelastende brændsler og over til de mest rene teknologier.

Hvad er der så sket? Ja, der er sket det, at England faktisk meldte ud med en ret stram kvote. Hvad skete der så? Ja, så skete der det, at England fik kendskab til, hvad Danmark for-

mentlig ville gøre, hvad Tyskland ville gøre osv., og så vendte England om i porten og sendte også en af de her planer ind, hvor man har til-delt sig selv alt for mange kvoter.

Hvad vil konsekvensen af det være? Ja, den vil være, at det bliver sælgers marked. Der vil blive et kæmpe udbud af kvoter, og man vil mildt sagt ikke se køberne stå i kø.

Hvad betyder det? Det betyder lave kvotepriser. Man kan måske få en pejling af det på det seneste CDM-projekt, den danske regering har indgået, nemlig i Rumænien, hvor kvoteprisen er på 36 kr. pr. t CO₂. Når vi er nede på så lave kvotepriser, er det klart, at det får marginal indflydelse på brændselsvalget.

Dermed bliver det ikke det vitale, dynamiske styringsinstrument, påvirkningsinstrument, som det kunne have været, for hvis man skal skære det ud i al sin enkelhed, må man sige, at kvotedirektivet gav en mulighed for bare med nogle andre ord at få den CO₂-afgift igennem, som nogle af os har kæmpet for i mange år på EU-plan.

Dette er ikke bare en detalje, det er faktisk rigtig, rigtig farligt, fordi vi i øjeblikket, desværre med danske stemmer, er ved at undergrave noget, som det har taget 10 år at få etableret. Hvad, hvis det falder? Hvad, hvis det nu viser sig, at det er en fiasko, hvad jeg desværre frygter vil vise sig i perioden 2005-2007? Så skal vi begynde forfra igen. Har regeringen en strategi for det, hvis det bliver en fiasko?

Når vi så ser på den aftale, vi har indgået, og ser på, hvad der er næste etape, er det helt indlysende, at næste etape er at få fastlagt en langsigtet energipolitik for Danmark og for Danmarks politik i EU. Vi har faktisk ikke nogen politik i dag, der er langsigtet. Det har vi ikke. Det eneste, vi har, er 21-pct.-målet fra Kyoto, men det har vi ikke nogen plan for, hvordan vi vil opfylde.

Hvorfor er en langsigtet energipolitik vigtig? Det er den, fordi vi, når vi snakker om energi, snakker om investeringer og handlinger, hvor det tager mange år, før der kommer et resultat ud af det. Når nu regeringen er så optaget af markedet, så burde dette også være vanvittig vigtigt for regeringen, for hvordan skal man handle på det marked, hvis man ikke har målsætninger fra politisk side, ikke har klare udmeldinger om, hvordan vil man køre energipolitikken i de kommende år?

Efter vores mening er et hovedelement i en langsigtet politik at få lavet en strategi for, hvor-